

Grex Musicus Rio De Janeirossa

Keväällä 2002 Marjukka Riihimäki ja Grex Musicus saivat kutsun kesällä 2003 Rio de Janeirossa järjestettävään kuoronjohtajien koulutustapahtumaan (IX curso Internacional de Regencia Coral). Kuorogurut Marjukka Riihimäki sekä Tony Guzman oli kutsuttu kouluttamaan Etelä-Amerikasta tapahtumaan tulleita kuoronjohtajia. Grexin oli tarkoitus esiintyä Rirossa sekä koekuorona Marjukan pitämässä workshopeissa että omissa konserteissaan.

Lauantai 30.8.2003 Helsinki -Pariisi - Rio de Janeiro

Aika pieneltä se kuoro vaikutti Helsinki-Vantaan lentokentällä lähtöamuna. Joukon pienuuteen oli kuitenkin ilmeinen syy: viisi laulajaa oli lentänyt Brasiliaan etukäteen. Kukaan ei ollut unohtanut passia, ja kaikki pääsivät koneeseen. Sama toistui suuremmista ongelmista Pariisissa Charles de Gaullen lentokentällä, jossa oli välilasku. Air France lastasi Grexin mukaansa ja otti suunnan kohti (aurinkoista?) Rio de Janeiroa.

Saavuimme Rion pimentyneeseen iltaan väsyneinä kahdentoista ja puolen tunnin matkustamisen jälkeen ja löysimme onneksi heti yhteyshenkilömme Eduardon. Paikalla oli riolaiseen tapaan liuta innokkaita taksikuskeja, jotka melkein väkisin olisivat ottaneet mukaan kyytiinsä. Meille oli kuitenkin järjestetty kuljetus pikkubusseilla. Kyllä suomalaisen turistin silmät olivat pyöreinä, kun Rio de Janeiron miljoonakaupunki vilahteli ohitsemme. Taksissa aloitettiin heti järjestäytynyt "Jessen bongaus" ja kyllähän tämä paljon puhuttu Rion maamerkki vilahtelikin muutaman kerran talojen välistä pilvien keskeltä. Rio Othon Palace vaikutti ulkoapäinkin oikein mainiolta viiden tähden hotellilta, juuri niin lähellä Atlantin aaltoja, kun oli luvattukin.

Koko poppoo sai huoneidensa avaimet ja pienen huoneisiin tutustumisen, parvekkeella näkymien ihailemisen ja tavaroiden purkamisen jälkeen kokoonnuimme hotellin tiloihin tervetuliaisdrinkkeille. Drinkkien jälkeen osa porukasta siirtyi hotellin baariin jatkamaan, mutta väsymys painoi monia ja päädyimme nukkumaan. Ensimmäinen yö oli hassu. Huoneen ja ulkoilman erotti vain puinen sälekaihtimen tapainen liukuovi; aluksi emme meinanneet saada unta, koska meri pauhasi niin kovalla voluumilla.

Sunnuntai 31.8.2003 Rio de Janeiro

Ensimmäinen päivä Rirossa alkoi loisteliaalla aamiaisella hotellin ruokasalissa: mehukkaita hedelmiä, leipiä, hyviä mehuja, munakokkeliä ja makkaraa. Kylläisinä haimme huoneista nuotit ja siirryimme meille varattuun huoneeseen harjoittelemaan. Huoneen kylmyydestä ja kosteudesta huolimatta tunnelma oli korkealla. Kävimme läpi tulevan viikon ohjelmaa ja harjoittelimme ohjelmistoa. Päivällä tulkkimme Lissu johdatti meidät paikalliseen lounaspaikkaan, johon oli kymmenien metrien jono. Tulkitsimme jonon takuiksi paikan tasosta ja jäimme jonottamaan - odotuksemme palkittiin. Ravintolassa oli seisova pöytä ja periaate oli: syö niin paljon kuin jaksat. Paikan erikoisuus oli erilaiset mureat ja maukkaat lihat, joita lukuisat tarjoilijat kantoivat pöytiin lihavartaissaan. Vaikka opettelimme sanomaan "ei enää, kiitos" tai "ihan vähän enää, kiitos", saimme huomata lautastemme täyttyvän kukkuralleen parin minuutin välein. Suosituimmaksi ruokajuomaksi rankattiin heti Caipirinha. Ravintolan tunnelma oli sanoinkuvaamaton; kovaäänisiä iloisia ihmisiä, loistavaa ruokaa, ystävällisiä ja hauskoja tarjoilijoita. Välillä lauloimme kuubalaisia sävelmiä drinkkejämme sekoittaville tarjoilijoille, jolloin he tanssivat ja sekoittivat juomiamme laulumme tahdissa.

Pidimme vielä tyttöjen kanssa treenit ja harjoittelimme yllätysbiisejä pojille. Ennen iltamenoja

saimme pienen infopläjäyksen tulevasta viikostamme Riossa. Edessä olisi esiintymisiä workshopin koekuorona sekä omia keikkoja.

Kokoonnuimme huoneeseen 2417 viettämään iltaa. Jossakin vaiheessa alkoi laulaminen. Melkein koko kamisaikainen ohjelmisto käytiin läpi ja mikä tärkeintä, kaikille matkoille kuuluva perinne hoidettiin pois alta heti ensimmäisenä yönä: heila koreografioineen opetettiin uusille. Voi sitä riemua, kun hypimme ja tanssimme pienessä 3 hengen hotellihuoneessa. Laulut raikuivat aamuun asti.

Maanantai 1.9.2003 Rio de Janeiro

Myöhäinen (tai aikainen...) nukkumaanmeno aika ei vaikuttanut meihin - moni oli vielä suomen ajassa ja heräsi aikaisin. Aamiaisen jälkeen päätimme mennä tutustumaan rantaan. Osa kuorolaisista nukkui vielä ja jotkut vilkuttelivat meille hotellin parvekkeilta. Ilma oli aika pilvinen, mutta halusimme silti kokeilla uimista. Vesi oli suolaista, yllättävän lämmintä ja aallot olivat suuria! Välillä aalto tempasi mukaansa ja tömäytti rantaan... Uima-asut olivat täynnä hiekkaa, samoin korvat, silmät ja hiukset. Lyhyen rannalla olon aikana saimme myös tutustua Rion kaupustelijoihin. Heitä tuli joka suunnasta, he piirittivät meidät, ja koska tälle ei ole suomenkielestä sanontaa: they wouldn't take no for an answer. Myöskin paikallisia rannalla hengailijoita tuli pyörimään tavaroidemme ympärille ja vaikka tunsimmekin olevamme ylivarovaisia ja epäkohteliaita, pidimme tiukasti laukkujamme silmällä.

Suihkun jälkeen lähdimme pienemmällä porukalla katsastamaan Rion ostoskatua. Suurimmat rahat sullottuina alusvaatteisiin, muutamia pieniä seteleitä käsilaukuissa kipitimme kauppoihin. Voi sitä näkymää: kenkäkauppoja kenkäkauppojen perään. Kenkiä oli paljon, ne olivat kauniita ja ennen kaikkea, ne olivat halpoja. Grexin tytöt oikein villiintyivät ja suurin osa palasi hotellille muutaman uuden kenkäparin kanssa. Hotellilla meillä oli pari minuuttia aikaa laittaa keikkakamat kasaan ja lähteä metsästäämään takseja. Edessä oli ensimmäinen esiintyminen Riossa. Oma taksimme lähti ensimmäisenä, ajoi muutaman kerran harhaan, pysähtyi pari kertaa kyselemään ohikulkijoilta neuvoa ja lopulta jätti meidät paikkaan, jossa ei näkynyt ketään tuttuja, eikä kukaan puhunut englantia. Pakko myöntää, että silloin vähän jännitti. Yritimme selittää, mitä etsimme ja pari paikallista lähtivät johdattamaan meitä pitkää mäkeä ylöspäin. Vieläkään ei näkynyt yhtään tuttuja. Sanoin jo muille, että nyt se on menoa. Vihdoin löysimme oikean paikan ja siellä muut jo odottelivat meitä. Kaikki pelkotilat korvattiin hyvin pian! Saavuimme paikalliselle raamattuopistolle, jossa opiskeltiin teologiaa ja musiikkia. Esiinnyimme opiston kappelissa. Akustiikka oli taatusti yksi parhaimmista, missä olemme ikinä laulaneet. Pidimme äänenavauksen, treenasimme vähän ja kiirehdimme vaihtamaan vaatteita.

Kirkko oli tupaten täynnä ja yleisö oli käsittämättömän äänekkästä. Lähes jokaisen kappaleen jälkeen paikan valtasi korviahuumaava huutomyrsky, jota tuskin monikaan meistä on ikinä saanut elämässään kokea. Erityisen suuren suosion saivat Jussi Chydeniuksen kauniit teokset Sininen taika ja Halun ajamana illoin sekä kuubalaiset rallatuksemme. Lopetimme konsertin leppariimme El Bodegueroon ja viimeistään se räjäytti pankin niin, että kumma jos kirkon ikkunat eivät helisseet. Tony avusti meitä kuubalaisissa quiron kanssa ja kaikesta päätellen hän oli aivan haltioissaan. Olimme saaneet fanin. Konsertin jälkeen tunnelma oli katossa; Tony kehui meitä kilpaa muiden kuuntelijoiden kanssa. Juttelimme ihmisten kanssa otimme muutamat yhteiskuvat. Kuinka hieno matkustaa kauas vieraaseen maahan tämän loistavan kuoron kanssa ja vielä sen lisäksi saada niin hieno vastaanotto paikallisilta!

Tiistai 2.9.2003 Rio de Janeiro

Treenasimme aamun ja päivällä suurin osa kuorosta lähti sademetsään. Tämä kokemus oli unohtumaton! Ajoimme mestoille takseilla (tässä vaiheessa on hyvä sanoa, että taksilla ajaminen Riossa on halvaa kuin saippua. Koko reissun kuljetukset hoidettiin nimenomaan näillä kimppatakseilla. Muistaakseni puolen tunnin ajelun jälkeen jokaisen taksissa olijan osuus summasta taisi olla jotain muutaman euron luokkaa). Ajoimme mutkikasta serpentiinitietä todella korkealle. Matkapahoinvoinnista kärsiville tämä ei ollut kiva reissu. Pysähdyimme ensin näköalapaikalle, mutta halusimme vielä päästä sinne "oikeaan sademetsään". Kuskit jäivät odottelemaan, kun lähdimme patikoimaan metsän syvyysiin, mutta muistivat kuitenkin varoittaa meitä käärmeistä. Piti kuulemma tömistellä sekä kulkea koko ajan porukassa.

Sademetsä oli upea! Kasvillisuus oli aivan erilaista kuin mihin on Suomessa tai ylipäätensä Euroopassa tottunut ja ilma oli ihanan puhdasta. Tömistelyn ohessa otimme paljon valokuvia. Reissu oli ehdottomasti kannattanut. Paluumatkalla taksit pysähtyivät näköalapaikalle. Ylhäältä katsottuna ja iltavalaistuksessa Rio näytti henkeäsalpaavan kauniilta. Palasimme hotellille tyytyväisinä ja väsyneinä... Iltapäivällä menimme uudestaan pihvipaikkaan ja yhtä hieno kokemus se oli toisellakin kerralla. Tonym sanoi: " this is heaven".

Seuraavan päivän keikkaa ajatellen pidimme vielä heilatreenit huoneessa 1817.

Keskiviikko 3.9.2003 Rio de Janeiro

Aamulla lähdimme Tonym pitämään workshoppiin paikalliseen kulttuurikeskukseen (Casa de Rui Barbosa). Matkustimme metrolla ja kävellen ja kuten tavallista, olimme vähän myöhässä. Vietimme aamupäivän workshopissa. Se pidettiin portugaliksi, joten luonnollisesti emme ymmärtäneet ihan kaikkea... Onneksi musiikki ylitti kielirajat ja lauloimme mukana. Päivällä siirryimme takseilla paikalliselle koululle, jossa pidimme konsertin. Meille kerrottiin, että kouluun yritetään perustaa kuoro seuraavalle lukukaudelle ja meidän esiintymisen toivottiin kasvattavan innostusta koululaisten joukossa.

Kun sali täyttyi kovaäänisistä ja huutelevista teini-ikäisistä, taisimme olla hieman epäileväisiä vastaanoton suhteen. Emme olisi voineet olla enemmän väärässä! He huusivat, kiljuivat, vihelsivät, hakkasivat jalkoja lattiaan ja heillä oli mitä kummallisinkin rankkaussysteemi; joka biisin jälkeen heiluteltiin isoja numerolappuja ilmassa (onneksi huonoin numero, mitä saimme taisi olla 8). Kansanlaulut koreografioineen (Hilu hilu, Tule tule, Veret, Kirje) upposivat näihin kuuntelijoihin. Heila sai suurimmat suosiosoitukset ja ilmeisesti hotellihuonebileet olivat tehneet tehtävänsä, koska sen esitys meni hienosti kaikilta!

Ainoa ongelma naaman pitäminen peruslukemilla biisin loppuun asti Hartikaisen Laurin huudahduksen "15 nättiä poikaa on näin nuorella pojalla" jälkeen. Lissu juonsi konsertin menestyksekkäästi ja konsertin lopuksi jokainen meistä kertoi mikkiin oman nimensä suosiosoitusten saattelemana. Saimme huomata, että kuoron vaaleaveriköt olivat täällä kovassa huudossa... Keikan jälkeen meiltä pyydettiin nimmareita, yhteiskuvia ja muutama seurusteluehdotuskin taisi tulla. Olisi mielenkiintoista nähdä, onko siinä koulussa kuoro tänä vuonna. Maistettuamme paikallista kouluruokaa menimme kävellen takaisin workshoppiin. Esitimme siellä pari biisiä ja lähdimme hotellille. Vuorossa oli päiväunet ja lentopalloa.

Illalla lähdimme sambaklubille. Saimme käsiimme juomaliput ja meille selostettiin, kuinka ne toimivat. Pelottava systeemi muuten; voisiko yhdessäkään suomalaisessa ravintolassa ostaa juomia pelkällä "rasti ruutuun"-lipulla, jonka perusteella maksu suoritetaan vasta ravintolasta poistuessa? Juomalippujen ruksien lisääntyessä tanssilattiakin alkoi houkuttaa grexiläisiä enemmän ja enemmän.

Tunnelma klubilla oli hieno; musiikki mukaansatempaavaa, paikalliset drinkit hyviä, joka suunnassa mukavia ja hilpeitä ihmisiä... Myös Tony valloitti hurmaavilla askelkuvioillaan. Klubilta jatkoimme hotellihuonebileisiin.

Torstai 4.9.2003 Rio de Janeiro

Olimme päättäneet nukkua pitkään, mutta päätöksemme unohtui sekunnin murto-osassa, kun auringonsäteet näkyivät sälekahdin-oviemme väleistä... Ensimmäinen aurinkoinen päivä!! Parvekkeella totesimme, että ulkona oli helle. Innosta hihkuen kiiruhdimme aamiaiselle ja sen jälkeen koko jengin voimalla rannalle vuokraamaan aurinkotuoleja. Oi sitä iloa, kun joukko valkonahkaisia suomalaisia pääsi aurinkoon. Aurinkorasvaa kului, rantajuomia maisteltiin, nahka tirsisi, Aliina haudattiin hiekkaan, kaupustelijat piirittivät... Jossakin vaiheessa tajusimme, että Matin housut oli varastettu aivan silmiemme edestä. Siihen mennessä muutama kuorolainen oli jo ryöstettykin Riossa. Ehkä viimeistään silloin tajusimme, että jos täällä ei pidä tavaroistaan todella hyvää huolta tai liikkuu yksin kaupungilla, voi käydä hassusti.

Muutaman tunnin rannalla olon jälkeen tyytyväinen ja ruskettunut poppoo päätti lähteä Corcovado-vuorelle katsomaan Cristo Redentor-patsasta eli suomalaisittain Jeesus-patsasta. Patsas oli mykistävän kokoinen ja näkymä patsaalta kaupunkiin oli kuin postikortista. Hienon hetken kunniaksi päätimme laulaa Suomen laulun. Ajoituksemme oli niin hyvä, että onnistuimme näkemään patsaan (ja kaupungin) sekä päivänvalossa että pimeällä. Ainoa ongelma oli meillä kesävaatteisiin pukeutuneilla tytöillä, auringon laskettua ylhäällä oli nimittäin todella kylmä. Hieman jännitimme seuraavan päivän keikkaa, moni tunsu vilustuneensa patsaalla.

Illalla Copacabanán kävelykadulla oli tori, jossa kävimme tuliaisostoksilla. Kädet tiukasti laukkujen ympärillä katselimme paitoja, huiveja, caipirinha-maljoja ym. Osa lähti vielä hotellin baariin kuuntelemaan bossanovaa.

Perjantai 5.9.2003 Rio de Janeiro

Helle jatkui, joten aamu vietettiin pienistä flunssan oireista välittämättä rannalla postikortteja kirjoitellen ja saronkeja, koruja ym. ostellen. Kaupustelijat olivat innoissaan, eivätkä sitten enää jättäneetkään meitä rauhaan loppupäivän aikana. Virtaus oli edellispäivää voimakkaampaa ja jouduimme etsimään uimapaikan kauempaa. Pojat kävivät Ipaneman rannalla. Päivällä lähdimme keikalle workshop-mestoille. Nyt esiinnyimme muille kuoronjohtajille ensimmäistä kertaa kunnolla, lauloimme lähes koko matkaohjelmistomme ja Lissu tulkkasi.

Vastaanotto oli jälleen kerran uskomaton. Tämä yleisö piti erityisen paljon Four Shakespeare Songsin 3. osasta Double double toil and trouble. Siinä huutomyrskyssä ehdimme unohtaa kurkkukivut ja käheät äänet ja yksinkertaisesti vain annoimme kaikkemme. Matkan aikana kasvanut yhteishenki vain vahvistui. Oli hienoa laulaa näiden ihmisten edessä kokoonpanolla, jossa kaikki nauttivat toistensa seurasta, tunsivat olevansa tärkeitä kokonaissoundille, luottivat täysillä edessämme seisovaan johtajaan, ja ennen kaikkea rakastivat yhdessä laulamista.

Samaan aikaan tapahtui yksi matkan inhottavimmista kokemuksista, joka laski fiilistä ainakin hetkeksi. Kesken vaatteidenvaihdon joku huomasi, että omasta lompakosta oli hävinnyt rahaa. Tämä aiheutti pienen hätäännyksen backstagella ja pienen tarkistuskierron jälkeen moni muukin joutui toteamaan, että rahat olivat hävinneet. Nopeasti unohtui hyvä keikka ja siitä tulleet fiilikset, kun ihmiset kaivoivat vihasina laukkujaan. Backstagen oven piti olla lukittuna, mutta näin ei ollutkaan. Tässä vaiheessa voi jo etsiä niitä hyvä asioita ja yksi oli ehdottomasti se, että olimme

ottaneet varoitukset tosissaan ja pitäneet rahamme eri paikoissa, eikä koko omaisuutta lompakossa. Myöskään luottokortit eivät brasilialaisille varkaille kelvanneet, hyvä niin. Tästä välikohtauksesta on jäänyt elämään läppä, joka heitetään pukuhuoneessa nykyään aina ennen keikalle lähtemistä: "jättäkää vain kaikki tavarat tänne, ovi menee lukkoon!".

Kävimme nopeasti hotellilla ja lähdimme baariin... Siellä nautimme hyvistä juomista, livemusiikista sekä tanssimme vauhdikkaasti. Tony tanssitti jälleen kuoron tyttöjä. Baarin jälkeen jatkamaan huoneeseen 1717. Tänä yönä room servicesta tilaaminen pääsi todellisiin mittoihinsa. Välillä ruokaa tuotiin täpötäyden kanttiinikärryn kanssa.

Lauantai 6.9.2003 Rio de Janeiro

Herätyskello soi aika aikaisin aamulla ja väsymyksestä huolimatta skarppasimme, koska edessä oli koekuorona esiintyminen Marjukan pitämässä workshopissa. Istuimme lavalla kvarteteissa, lipitimme vettä ja lauloimme Marjukan johdolla. Muut kuoronjohtajat seurasivat. Jossakin vaiheessa väsymys väistyi ja hilpeys kasvoi. Workshopin lopuksi vedettiin Heila ja siinä vasta ilo pääsikin irti. Iltapäivällä lähdimme ostoskeskukseen, joka oli tervetullutta vaihtelua Rion ostoskadun jälkeen; sai kävellä rauhassa - jopa yksin, eikä tarvinnut koko ajan pelätä varkaita.

Ostosreissun jälkeen menimme hotellille päiväunille ja illalla pääsimme vihdoinkin sambaklubille. Jonotimme aika kauan ja aikamme kuluksi lauloimme Eduardolle, Tonylle ja Marjukalle kiitokseksi hienosta reissusta. Lopulta pääsimme sisään täpötäyteen ravintolaan, jossa musiikki soi ja ihmiset tanssivat kuin viimeistä päivää. Jossakin vaiheessa iltaa muusikot pitivät taukoa, joten me menimme lavalle esiintymään. Vedimme pari kansanlaulua ja kuubalaisia. Äänentoisto ei ollut parhaimmasta päästä, mutta hilpeä tunnelma korvasi muut puutteet. Ensin olimme hieman jännittyneitä yleisön vastaanotosta, mutta epäilykset hävisivät hyvin pian. Taas meille hurrattiin! Vedon jälkeen yleisön seassa olleet tyypit tulivat juttelemaan ja kyselemään meistä. Tosin tässä paikassa kuoron naisväki sai myös ensimmäisen kokemuksen liian innokkaista brasilialaismiehistä - tähän asti oli tarvinnut varoa pelkästään varkaita...

Sunnuntai 7.9.2003 Rio de Janeiro

Helle jatkui, joten päätimme lähteä Ipaneman rannalle. Ranta oli ihana! Siellä oli vähän mukavampi meininki, ei tarvinnut koko ajan puristaa kiinni käsilaukusta ja sai rauhassa keskittyä olennaiseen eli auringon ottamiseen ja hyvästä seurasta nauttimiseen. Tyttöjen omat biisit olivat viikon tohinassa jääneet aika vähälle huomiolle, mutta päätimme silti antaa poikien nauttia ensimmäisen päivän treenien hedelmistä. Siksi lauloimmekin heille kappaleet Mr Sandman ja Sulle salaisuuden kertoa mä voisin. Tapahtuma aiheutti ihmetystä muiden auringonpalvojen keskuudessa. Myöhemmin pojat kiittivät meitä omalla tavallaan - laulamalla serenadeja paikallisille kaunottarille.

Siinä päivässä jollain tavalla kiteytyi koko matkan vallinnut täysin irrallaan kaikesta arjesta oleva kummallinen onnellisuuden ja tyytyväisyyden tila. Grexin yhteishenki oli vain kohonnut kohoamistaan viikon aikana ja vaikka kaikki olisivat taatusti halunneet jäädä Rioon vielä toiseksi viikoksi, matkan loppu hämötti jo.

Viivymme rannalla auringon laskuun saakka. Tiesimme, että seuraavana päivänä mekin lähtisimme, ja se vain korosti niiden hetkien ainutlaatuisuutta -kun kaikki vaan oli niin hyvin. Kävelimme vielä syömään paikalliseen nähtävyyteen, kuuluisaan Garota de Ipanemaan missä " se yks häiskä sävelsi sen Ipaneman tytön, kun se yks mimmi käveli siitä ohi".

Rion ilta hämärtyi taas, ja jo tottuneeseen tapaan otimme taksin hotellille. Se unelmien päivä alkoi

olla loppuillaan. Saimme nauttia vielä yhden yön Othon Palacen ammattitaitoisen (ja halvan!) room servicen palveluista ja imeä sisäämme hotellihuoneen parvekkeelta aukeavaa maisemaa. Ne olivat sitten viimeiset huonebileet ne.

Maanantai 8.9.2003 Rio de Janeiro - Pariisi – Helsinki

Aamulla otimme vielä kerran ilon irti hotellin aamupalasta, keräsimme laukkumme yhteen huoneeseen ja lähdimme viimeiselle keikalle. Huolimatta siitä, että vain yksi sopraano ilmoitti olevansa täydessä laulukunnossa, keikka rutistettiin kunnialla ja suomalaisella sisulla läpi. Heilakin taas vedettiin, pojat saivat laulaa naisväelle serenadeja ja lopuksi tunnelmoimme läpi "Soukkarin". Sitten kaikki katosivatkin nauttimaan viime hetkistään Riossa. Tapasimme vielä ennen kentälle lähtöä Copacabanalla ja otimme pakolliset yhteispotretit rantahietikolla auringon jo laskiessa takanamme. Kiitimme laulaen Eduardoa ja hänen vanhempiaan.

Riossa oli lähtiessämme jälleen yhtä pimeää kuin tullessammekin. Taas kaupunki ja sen valot vilahtelivat ohitsemme, mutta mieliala oli vaihtunut edellisen viikon innokkaan odottavasta jännityksestä melankoliaan ja haikeuteen. Hyvästeltyämme Eduardon ja kumppanit, raahustimme koneeseen paikoillemme. Ruoan jälkeen kuorollinen väkeä sammui kuin saunalyhty. Nukuimme lähes Pariisiin asti. Pariisissa ehdimme Helsingin koneeseen ajoissa - Suomessa kävi kuitenkin ilmi, että 3 laukkuja lukuun ottamatta matkatavaramme eivät... Laukut tosin saapuivat perille heti seuraavana aamuna ja ne kannettiin ihan kotiin asti, joten itse asiassa paremminhan se meni näin. Jopa berimbaut olivat säilyneet ruumassa ehjinä, ihmeellistä! Vastaan tulleille rakkaille sukulaisille ja ystäville lauloimme vielä Brasiliassa syntyneen rytmiryhmäversion Aamulla varhain - kansanlaulusta. Sitten koittikin eron hetki, Atlantin aallot kuuluivat vielä korvissa, mutta koko viikko tuntui jo aivan epätodelliselta. Lohtua suo onneksi se, että Suomessakin Grex Musicus jatkaa tanssimista, juhlimista, ja ennen kaikkea laulamista yhdessä ja hyvässä hengessä.

Matkan jälkikommentit:

Elokuun harjoituskausi käynnistyi iloisissa tunnelmissa. Tuntui, että harjoitusten välissä oleva viikko oli aina liian pitkä aika olla erossa. Siksi kehittelimmekin paljon extratoimintaa kuorolaisten kesken. Myös matkalta pois olleet grexiläiset liittyivät välittömästi tiiviiseen jengiin ja syksyn aikana kasvoivat siihen kiinni yhtä saumattomasti kuin kuka tahansa reissussa ollut jäsen. Harjoituksissa tunnelma oli ennenkuulumaton ja innolla aloittelimme syksyn projekteja. Syksyllä nauhoitettu joululevy myös vahvisti sen faktan, että soundimme oli kehittynyt hyvin yhtenäiseksi ja muhkeaksi.

Torstaitreenien perinteeksi kehittyi jatkot Iguanassa, johon menimme aina "muutamalle ja vähän syömään", josta löysimme itsemme vielä pilkun aikaan ja josta siirryimme aina aamuun asti jatkuville jatkoille töölööseen... Kuorolaisten kunto oli syksyn aikana kovilla ja joululomalla monesta tuntui, että nukuttiin pois grex-univelkoja.

Viikko Brasiliassa teki kuorollemme niin hyvää, että sen jälkimainingeissa liihoteltiin useita kuukausia. Nyt odotellaankin sitten jo uutta reissua eli matkaa Corkin kansainväliseen kuorokilpailuun.

- *Virpi Eroma* -